ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

—

IV

Sonetto

«—Φιλιὰ δὲν δίνω τὴ σαρακοστὴ,»
Μοῦ λέει μιὰ ἐδῶ, «κουρέματά σου!»
Καὶ ἄλλη: «—Αἴ τρελλὲ τραγουδιστὴ
Πραμάτεια ἔχεις κάνει τὴν καρδιά σου;»

Ἄχ! εἶπα: δὲν θαὐρῶ ἀγοραστή·
Καὶ πιὰ ἐσὺ τὴν πλῆξί μου φαντάσου.
Ἔξαφνα μιὰ πετιέται γελαστὴ
Καὶ μὲ γλυκειὰ φωνὴ μοῦ λέει; «—Στάσου!»

«Ἐγὼ τὴν παίρνω, μὰ θὰ σοῦ χρωστῶ»
«Τὰ δυὸ φιλιά...δὲν ἔχω χαλασμένα!»
— Καλά· εἶσαι κορίτσι τιμημένο.

Αἴ! τώρα, κοῦκο 'πέτε με σωστό·
Καὶ πίστι καὶ καρδιὰ ἔχω χαμένα,
Καὶ τὸν π α ρ ᾶ... ἀκόμα τὸν προσμένω.

Ἀράχνη.

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΕΝ ΤΩι ΩΔΕΙΩι

—

Δὲν οἰκοδομῶ πτωχοκομεῖα διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν εἶμαι Συγγρὸς, δὲν δίδω χοροὺς διότι ἁπλούστατα δὲν εἶμαι Σερπιέρης, ἀλλ' ὅταν μὲ 10 φράγκα δύναμαι νὰ εὐχαριστήσω τὰς αἰσθήσεις μου καὶ τὴν συνείδησίν μου συγχρόνως, δὲν διστάζω διὰ τοῦ ἐλαχίστου τούτου ποσοῦ νὰ παίξω τὸ διπλοῦν πρόσωπον φιλελεήμονος καὶ φιλομούσου.

Καὶ τὸ ἑσπέρας τοῦ σαββάτου τὸ ἔπαιξα ἀξιόλογα... κατὰ τὴν γνώμην μου.

*

Ἀφοῦ ὕβρισα τὸ κουρέα, διότι ἡ χωρίστρα μου δὲν εἶχε τὴν εὐθύτητα λεωφόρου, ἀφοῦ συνέτριψα τὸν καθρέπτην μου, διότι μὲ ἐδείκνυε πολὺ ὠχρὸν, ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ Ὠδεῖον ἄγουσαν μετὰ τῆς συγκινήσεως καὶ τῶν παλμῶν οὓς αἰσθάνεται ὁ εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης μεταβαίνων νεοσύλλεκτος.

Καὶ δὲν εἶχον δίκαιον; δὲν ἦτο μάχη μὲ τὰ ὅλα της; μὲ τὰ πυρά της, μὲ τοὺς καπνούς της;

*

Ὅταν εἰσῆλθον, ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης σχεδόν.

Πάντες ἐκάθηντο.

Μόνον οἱ χρυσοκάνθαροι ἑστέκοντο ἀναμένοντες τὸν Βασιλέα ὅπως ἀποτελέσωσιν τὴν οὐρὰν αὐτοῦ.

*

— Μὰ πῶς λείπει ὁ Συγγρὸς, ἐνῷ εἶνε γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό;

— Ἔ, μὰ ἐκεῖνος τὰ δίνει καὶ τὰ παίρνει χονδρικῶς γιὰ τοὺς φτωχούς.

*

Κοσμήτορες ἦσαν οἱ κ. κ. Κορομηλᾶς, Εὐκλείδης καὶ Δραγούμης.

— Κάτι ὁ Κορομηλᾶς ὅλο κορδόνεται καὶ κυττάζει τὴν πόρτα;

— Προσμένει τὸν Τρικούπην γιὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὰς φιλοφρονήσεις του.

Ἀλλ' οὔτε ὁ Τρικούπης οὔτε τις ἄλλος ἐκ τῶν ὑπουργῶν ἦλθε καὶ ὁ φίλος Κορομηλᾶς ἔμεινε 'ς τὰ κρύα.

*

Ὁ Βασιλεὺς εἰσέρχεται μετὰ τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου.

— Παράξενο πρᾶμα!

— Τί;

— Οἱ πρίγκηπες νὰ χτενίζωνται πρὶν νὰ κοιμηθοῦνε, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι χτενίζονται ἀφοῦ 'ξυπνήσουν.

Εἶχε δίκαιον ὁ ἄνθρωπος· ὁ πρίγκηψ εἰσερχόμενος ἐκτένιζε διὰ κτενιδίου τὴν κόμην καὶ τὸν μύστακα καὶ κατόπιν ἀπεκοιμᾶτο.

*

Ὁ μελανομύσταξ ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ μὴ κάνῃ τὸ *σουλάτσο* του μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς παραστάσεως.

— Μὰ θέατρο εἶνε κ' ἐδῶ, τῷ παρατηρεῖ φίλος του.

— Ἀφοῦ ἐκεῖ μὲ ἑνάμισυ φράγκο ἔχω δικαίωμα νὰ *σουλατσάρω*, ἐδῶ μὲ τὰ δέκα μου 'μπορῶ καὶ νὰ *γαλοπάρω*. Εἶχεν ἄδικον;

*

Ὁ Δέλης ἐκάθητο μακρὰν τοῦ βασιλικοῦ θρονίου.

Ἔχει χάζι νἆταν κακιωμένος!

*

— Λοιπὸν περὶ τῆς παραστάσεως δὲν θὰ μᾶς εἴπῃς γρῦ;

— Μὴ θυμόνῃς, καλή μου ἀναγνώστρια, ἀσχημίζεις τόσον ὅταν μαζεύῃς τὰ φρύδια σου! Ἄκουσε:

Ἡ **Efincelle** εἶνε πολὺ σοβαρὸ κομμάτι, πράγματι σαρακοστιανή.

Κατὰ τὴν ἰδικήν μου ἰδέαν καὶ πολλῶν ἄλλων τὸ κοινὸν ἠδίκησε τὴν κυρίαν Παπαρρηγοπούλου χειροκροτήσαν μᾶλλον τὴν κυρίαν Ἀργυροπούλου.

Ἀπὸ τὸν κ. Παπαρρηγόπουλον ἀνεμένομεν περισσοτέραν ζωηρότητα καὶ περιπάθειαν.

Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ δακρύσουν αἱ εὐαισθητότεραι τῶν κυριῶν.

*

Εἰς τὸ **Une tasse de thé** ἐχειροκροτήθη πολὺ ἡ κυρία Παπαρρηγοπούλου διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ὑποκρίσεως.

Καὶ ὁ κ. Ρὼκ ὡς τραμποῦκος διὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τοὺς βρυχηθμούς του.

*

Εὐτυχῶς εἰς τὰ διαλείμματα δὲν ὑπῆρχε μουσικὴ, ἣν ἀνεπλήρουν οἱ ψιθυρισμοὶ τόσων λεπτῶν χειλέων, παρεμφερεῖς πρὸς χελιδόνων κελαδήματα, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ δωματίου ἔνθα ἐτίθεντο τὰ σκεπάσματα, θυμίαμα σιγάρων ἀνήρχετο πρὸς τὴν ὀροφὴν τῆς αἰθούσης.

*